

Kalandozás a Lapok forrásvidékén II.

Apatóczy István – erdésztechnikus

Szaklapunk idei 150 éves jubileuma alkalmából számosan felidéztek a vele kapcsolatos fő történelmi, szakma- és sajtótörténeti érdekességeket. Felelőlegesen jelentős eredményekkel kitűnt, esetenként kiemagasló szakpolitikai pályát bejárt erdészek alakját is.

Lassacskán a kialakuló magyar erdészeti szakirodalom leendő olvasótáborra is gyarapodni kezdett.

„6. Kassa sz. kir.város irata, melylyel az, az erdőségletnek 1861–62 és 63-ra évenkénti 42 ftnyi segédpénzt, s így összesen 126 ftot küldött.

7. Heves megye Gazdasági Egyesülete f. é. Február 4-ről kelt iratában kijelenti, hogy utolsó gyűlésében elhatározottat,

a) hogy a Heves megyei gazdasági Egyesület a magyar Erdőséglettel szoros testvéri viszonyba lép,

b) hogy az Erdőségletbe rendszeres tagul felvétetni kíván, és

c) egyszersmind Heves megye minden erdőségét és erdőbirtokosát az Erdőségletbe való belépésre föl fogja hívni.

8. Főtisztelendő és Nagyságos Ruzscek Antal Zirczi Apát úr f. é. Márczius 10-ről kelt levelében köszönetét nyilvánítja azon látogatásért melyet az Erd. Egylet utolsó nagygyűlése alkalmával Zirczen tett s egyszersmind az Egylet alapító tagjainak sorába való fölvételét kéri.”

(E. L. 1864. június)

A folyóiratnak mint az erdészszakmai ismeretek terjesztésének egyik formája mellett, tankönyvi oktatási anyagok megjelentetése érdekében is szervezéshez kezdett az Országos Magyar Gazdasági Egyesület Erdészeti Szakosztálya.

„Az orsz. Magyar Gazdasági Egyesület erdészeti szakosztályának működése.

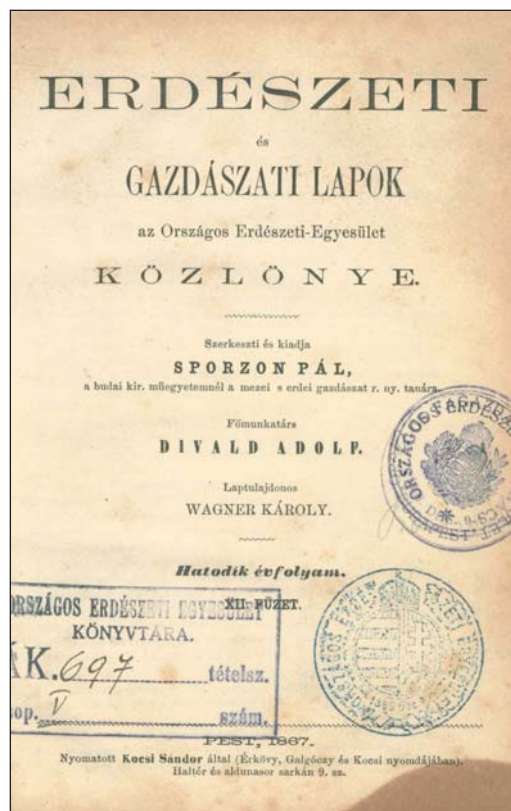
(Kivonat az orsz. Magyar Gazdasági Egyesület 1864. October 29-én tartott Igazg. választmányi ülésének jegyzőkönyvéből.)

...

Ezzel a szakosztály a szervezést bevégezvén, elnök ő mltga figyelmeztetése következtében, még két tárgy került

szőnyegre, melyek a szakosztály kebelében részint mint indítvány, részint mint megkezdett szándék már régebben felmerültek.

A szakosztály ugyanis a hazánkban eddigelé annyira elhanyagolt erdei gazdaság előmozdítására mulhatatlanul szükségesnek látta oly intézkedésekről gondoskodni, melyek a hazai erdészetenek legalább alfáját azonnal megállapítják: mert nem kevesebbről van szó,

mint magyar erdőséglet teremtéséről, s miután azon kevés is, ami e részben hazánkban történt, inkább kölcsönzött, mint saját tehetségünk eredménye, és azért a nemzeti várakozásnak nem felel meg; továbbá miután hazánk legnagyobb részében az erdők részint pusztuló félben vannak, részint legalább rendszeren s okszerűen nem használtak, oly irányt kell a magyar erdőségletnek adni, mely mind a jelen szükségéit, mind a jövő biztosítását kielégíthesse: e szempontból kiindulva, mindenek előtt oly erdőséglet tankönyvet óhajtana életbeléptetni, melyben meg legyenek írva az okszerű erdőséglet törvényei s melynek alapján szakértő erdészek képeztesse; amiért is még 1858-ban

pályázatot nyitott a következő erdőséglet munkákra:

1. Készítsék Magyarország viszonyaihoz különösen alkalmazott s magyar nyelven írt erdőséglet tudományos tankönyv, mely a szükséges segéd tudományoknak figyelembe vételével, a tudományok mostani színvonalához mérten, egyszerű világos előadással legyen írva – és

2. készítsék Magyarország viszonyaihoz különösen alkalmazott gyakorlati erdőséglet kézikönyv, mely egyszersmind kiterjedt homokos, s egyéb – fával beültetendő – tereink irányában a gazdafatnyésztést is magába foglalva, s egyszerű világos nyelven írva, az erdőséglet és faültetéssel gyakorlatilag foglalkozó gazdának biztos vezér fonallal szolgálhasson. ...”

(E. L. 1865. febr.)

Lehetne folytatni az idézetek sorát, amelyek az erdőséglet szaktudás megszerzésének mind tendenciózus, mind részletekbe menő módzatait, vagy azonnal hasznosítani kívánt kérdéseit is tárgyalják. De a végén álljon itt az Erdőséglet Lapok alapítóinak méltatása, egyesületi tagtársuk, Barta Béla szavaival.

„...De még többet mondok, mégpedig olyat, mi ellen tisztelt barátom Divald úr hihetőleg tiltakozni fog, azonban – mindegy – mégis elmondom. Azt állítom t.i., hogy az erdőséglet a magyar erdőséglet irodalom megindítására is hatást gyakorolt.

Mert az egylet találkozási tételül szolgált a hazában létező magyar szakférfiaknak. A szunnyadozó erők érintkezésbe hozattak,...

...

E mozgalom vezetői Divald és Vágner urak valának. És én, ki tudom, hogy e hazánkfiak mennyit kockáztattak, ki ismerem az eszközöket, melyek visszariasztásukra s elnémításukra használtak, s ők a haza érdekében áldozatot is hozva kitartók valának: szent kötelességemnek tartom a közgyűlés színe előtt a szent ügy nevében nekik köszönetet mondani. Ha a magyarnak egykor önálló erdőséglet szakirodalma lesz, a története e két férfit fogja alapítójának nevezni...”

(E. L. 1867. január)